

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ζ΄, 11-16)
7 Οκτωβρίου 2018

Μέσα στα πολλά θαυμαστά γεγονότα της ζωής του Χριστού, κορυφαία θέση κατέχουν οι αναστάσεις των νεκρών, όπως ή περίπτωση του υιού της χήρας του σημερινού Ευαγγελίου, της κόρης του Ιαείρου, του φίλου Του Λαζάρου, των νεκρών οι οποίοι «ηγέρθησαν και εισήλθον εις την αγίαν πόλιν και ένεφανίσθησαν πολλοίς» και τέλος ή ίδια Του ή έγερση.

Είηαι πράγματι σημαντικές αυτές οι αναστάσεις, επειδή έκφράζουν την έξουσία του Θεού πάνω στη ζωή και στο θάνατο. Αυτός άλλωστε έχει στα χέρια Του τη ζωή μας και την έξουσία να την διαχειρίζεται.

Μιλώντας για τὸ γεγονός του θανάτου, έτσι καθώς τὸ αντικρύζουμε στὸν υἱὸ τῆς χήρας στὴν πόλη Ναΐν, κατανοοῦμε πὼς πρόκειται για ἓνα μεγάλο μυστήριο. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ μεγάλο μυστήριο, πὸ μᾶς φοβίζει και ὅταν τὸ σκεπτόμαστε, μᾶς παγώνει, μᾶς ἀπελπίζει και νεκρώνει τὴν ὑπαρξή μας.

Και παρ'ὄτι καθημερινὰ ἐπαναλαμβάνουμε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν», ἐν τούτοις μοιάζουμε μ' αὐτοὺς πὸ δὲν ἐλπίζουν πιά σὲ τίποτε. Πὸ νομίζουν πὼς ὅλα τελειώνουν ἐδῶ και δὲν περιμένουν τίποτε μετὰ. Γι' αὐτὸ ὑποφέρουν, χάνουν τὴ λογική τους και πολλὰς φορές στρέφονται κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς τὴν αἰτία τῆς συμφορᾶς τους. Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ὅμως τελικὰ βεβαιώνει πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν σχέση με τὴν πίστη τοῦ Ευαγγελίου ἔστω κι ἂν ὀνομάζονται χριστιανοὶ ἢ κι ἂν ἰσχυρίζονται οἱ ἴδιοι πὼς πιστεύουν.

Μὲ τὸ θάνατο βέβαια εἶναι ἀνθρώπινο και φυσικό νὰ λυπηθοῦμε και νὰ κλάψουμε, μὰ στοὺς πιστοὺς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυριαρχήσει ὁ πόνος και νὰ παραμείνει ἡ λύπη, επειδὴ οἱ νεκροὶ μας φεύγουν μὲν ἀπὸ κοντὰ μας, ἀλλὰ δὲν χάνονται. Αὐτοὶ προπορεύονται και ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε για νὰ τοὺς ξανασυναυτήσουμε.

Ὁ Χριστὸς με τὶς ἀναστάσεις αυτές, και κυρίως με τὴ δική Του έγερση, φανερώνει πὼς δὲν ὑπάρχουν νεκροὶ. Γι' αὐτὸ κάθε φορὰ πὸ μιλάει για θάνατο, μιλάει για ὕπνο και βεβαιώνει πὼς ὅσοι φεύγουν ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή, δὲν πεθαίνουν, ἀλλὰ κοιμοῦνται.

Όλα αυτά τὰ υπέρλογα γεγονότα, δύσκολα τὰ ἀκούει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ ἀκόμη πιὸ δύσκολα τὰ πιστεύει.

Μὰ ἐδῶ μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Θεός κι ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ ἀκοῦμε, νὰ δεχόμαστε καὶ νὰ ἐμπιστεύομαστε. Ὡς χριστιανοὶ ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ πιστεύουμε ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία διδάσκει χωρὶς νὰ κάνουμε ἐπιλογὲς κατὰ τὴν κρίση μας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς πίστεως ποὺ κατέχει καὶ διαφυλάσσει ὀλόκληρη τὴν ἀποκαλυφθεῖσα ἀλήθεια.

Ὁ θάνατος λοιπόν, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μιὰ μετάβαση πρὸς τὴ ζωὴ, γι' αὐτὸ ἀπὸ φαινομενικὸ τέλος μεταβάλλεται σὲ τελείωση ποὺ σημαίνει ὀλοκλήρωση, ἀπὸ σιωπὴ γίνεται ζωὴ, ἀπὸ νέκρωση γίνεται ἀνάσταση.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

δὲν γίνεται στ' ἀλήθεια νὰ περνᾷ ἀνώδυνα ἀπὸ τὴ ζωὴ μας ὁ θάνατος, ἀλλὰ ἄς πάψουμε νὰ πορεύομαστε μετὰ τὴν παρέμβασή του «ὥσπερ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Αὐτὴ ἡ πίστη μας θὰ καθορίσει καὶ τὴν ἰσορροπία μας σ' αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ τὸ κέρδος στὴν αἰωνιότητα.

Στὴν προσπάθεια αὐτῆς τῆς στάσης μᾶς ἐνισχύει ἡ Ἐκκλησία, διότι εἶναι ἡ παρηγοριὰ καὶ τὸ ἀκλόνητο στήριγμά μας· θερμαίνει μὲ τὴ ζεστασιά της τὴν πονεμένη μας καρδιά, φωτίζει καὶ καθαρίζει τὸ νοῦ. Μέσα στὸ φωτισμὸ τῆς ψυχῆς καὶ στὴ θερμότητα τῆς καρδιάς γεννιέται ἡ πίστη καὶ ἡ βεβαιότητα ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά θάνατος, παρὰ μόνο ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος, ὁ Χριστός.

[dkpdf-button]